

næste Aar for at begynde forfra. Det vil være en temmelig betydelig Ulempe, som vil blive Resultatet. Jeg tror altsaa, at de Tilfælde kunde indtræde, i hvilke Defensorateret vilde blive den tiltalte til Støde, saa at han meget maatte frabede sig at faa en Defensør; thi det vil i Realiteten føre til, at hans Situation forværres. Smidlertid er det jo muligt, at man kan undgaa det, og hvis man kan komme hertil ved Sagens Behandling i et Udvalg, skal jeg ikke have noget imod, at man knytter Defensorateret til den krigsretslige Behandling; men jeg er selvfølgelig vedblivende af den Mening, at man ikke gør nogen Rytte dermed. Det vil blive et temmelig dødt Paahæng, ligesom Aktor og Defensør nu ere det i den civile Proces.

Hvad nu i øvrigt Lovforslaget angaar i den foreliggende Form, skal jeg bemærke, at man ganske sikkert ikke kan blive staaende derved; det maa utvivlsomt unbergaa endog meget betydelige Forandringer. Forslaget er taget ud af Scheels Lovforslag fra 1869, som jeg for lidt siden nævnte. Man har ikke været tilstrækkelig opmærksom paa, at det, der kunde være rigtigt og godt, naar det stod i dette Forslag, just ingenlunde er saa lige rigtigt og godt, naar man tager og knytter det til den nuværende Ordning. Thi Forslaget i 1869 omordnede den militære Retspleje og de militære Retters Organisation; der passede selvfølgelig Reglerne, som Scheel havde udarbejdet, med Hensyn til Defensorateret. Derimod passe de ikke med den nuværende Ordning, og jeg skal derfor for det Tilfælde, at Tinget vil lade Lovforslaget gaa videre og ønske, at det skal komme i Udvalg, tillade mig i al Korthed at paavise, hvad der i saa Henseende er i Vejen.

Af § 1 vil det ses, at det er Jurisdiktionschefen, som af den civile Overøvrighed begærer, at en Sagsfører bestilles til Forsvarer for den tiltalte, naar han ikke selv har antaget en saadan; men derved har man overset, at i den nuværende militære Retsorganisation er det ingenlunde alle, der staa under en Jurisdiktionschef. Det finder kun Sted for Kaptajner og nedad; medens derimod Generaler, Oberster og Oberstløjtnanter ligesom ogsaa Admiraler og Kommandører ikke staa under nogen Jurisdiktionschef. Egentlig henhøre disse Personer under den saakaldte General- og Overkrigsret; men da denne ikke bruges, afgøres Retsagen for deres Vedkommende paa den Maade, at der ved allerhøjeste Resolution beordres en Kommission nedsat. Nogen Jurisdiktionschef er der derimod ikke, som kan træffe Bestem-

melse med Hensyn til Bestikkelse af en Forsvarer, og der maa derfor foretages en Ændring i saa Henseende. I Scheels Forslag var det anderledes; thi der var Spørgsmaalet om Bestikkelsen af Forsvareren henlagt til Retten; men det kan man ikke gøre efter den nuværende Ordning. — Dernæst skal jeg henlede Opmærksomheden paa, at ved Behandlingen af Forslaget i det andet Ting, har man heller ikke været opmærksom paa, at der efter den nuværende Retsordning bestaar en væsentlig Forstel mellem de sømilitære og landmilitære Krigsretter. Ved Landmilitæretaten er Forholdet det — naar vi holde os til dem, der staa under Jurisdiktionschefen — at der nedsættes et Krigsforhør, for Underklasserne bestaaende af en Kaptajn, en Premierløjtnant og en Sekondløjtnant, og for Officerer og ligestillede bestaaende af en Oberst eller Oberstløjtnant og 2 Kaptajner. Det er den undersøgende Ret eller Krigsforhøret. Naar Sagen er behandlet til Ende der, nedsættes en Krigsret, bestaaende af 13 Personer. Ved Søetaten i Land er Forholdet derimod det, at der er en fast Ret, den kombinerede Ret, der sidder under Sagens Behandling fra først til sidst. Det er en Selvfølge, at denne Forstellighed ogsaa maa gøre sig noget gældende med Hensyn til Spørgsmaalet om Defensørs Bestikkelse; men det er der ikke taget noget Hensyn til her. For Søetaten, naar Stibere ere paa Togt, gælder derimod andre Regler, som meget nærme sig til dem, der gælde ved Hæren. Allerede af disse to Hensyn vil det altsaa være nødvendigt at foretage forskellige Forandringer i det foreliggende Forslag. Men dertil kommer endnu, at der ogsaa i øvrigt er ikke saa ganske lidt at forandre.

Det synes for det første, som om der i det andet Ting har gjort sig den Opfattelse gældende, at Behandlingen af Retsager ved Militæretaten ikke som ved de civile Retter er rent skriftlig, men at der derimod findes en blandet mundtlig og skriftlig Behandling af Sagerne. Det beror paa en Misforstaaelse — Procesbehandlingen ved de militære Retter er lige saa fuldt skriftlig som ved de civile — og denne Misforstaaelse synes at have ført til, at der er kommen nogle uheldige Bestemmelser ind, navnlig i § 4 og § 7, som trænge til at ændres. Det ses saaledes, at efter § 4 skal Forsvareren møde i Krigsretten, „for hvis der, efter at hans Indlæg er indgivet, fremkommer noget nyt i Sagen, med Hensyn til samme at varetage tiltaltes Tare“. Og i § 7 udtales det, at naar der „foretages saadan videre Underfø-